

Arrest

nr. 288 841 van 12 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd mevr. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VAN DE COTTE
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2022, daarbij wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd mevr. X.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat E. VAN DE COTTE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 20 juni 2021, dient op 21 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 12 oktober 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 28 november 2022.

1.3. Op 21 december 2022 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die aangetekend wordt verstuurd op 21 december 2022 en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Pashai te zijn. Je bent een soennitisch moslim. Je bent 17 jaar oud. Je bent geboren in subdorp Teten Khala van het dorp Amla, in het district Dara-e-Nur van de provincie Nangarhar in Afghanistan, waar je verbleef tot je vertrek in het najaar van 2020. Je ging naar de madrassa in de bazaar van Amla van je achtste tot aan je vertrek en maakte daar je Koranlessen af. Je ging echter niet naar school; je kan dus geen Pashtoe lezen, maar wel Arabisch.

Je vader werkte al van voor je geboorte als chauffeur voor de 02-unit van het Afghaanse Nationale Leger op de luchthaven van Jalalabad. Vijf jaar voor je vertrek werd hij verantwoordelijk voor de proviand en de keuken. Toen je op een ochtend onderweg was naar de madrassa, vuurde de Taliban op jou, waarop je door de maïsvelden terug naar huis vluchtte. Thuis aangekomen vertelde je het aan je moeder, die net als jij bang werd, maar zei dat je moest kalmeren. Die avond kwam je vader thuis, die je ook troostte. Later die nacht werd er aan de deur geklopt en jij zag door een gat in de deur dat er gewapende Talibs voor stonden. Ze bevelen je om de deur te openen, wat jij aan je vader vertelde. Die stuurde je naar je kamer, maar de Taliban opende het vuur en je vader viel op de grond omdat hij geraakt werd in zijn benen. Jij en de rest van je gezin begonnen te schreeuwen dat je vader neergeschoten was, waarop de burens naar buiten kwamen en de Taliban vertrok. De burens brachten je vader naar de Japanse kliniek en jij ging naar het huis van je maternale oom, dat aan het jouwe grenst. Daar verbleef je nog twee dagen tot je vertrok.

Je vluchtte via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Bulgarije, Servië, Roemenië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België, waar je op 21 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. Onderweg verbleef je een maand in Turkije, een maand in Bulgarije, vijftien dagen in Servië, anderhalve maand in Roemenië en vijftien dagen in Slovenië.

Na de val van de regering in Afghanistan ontvoerde de Taliban je vader. Vier of vijf maanden na de ontvoering van je vader arresteerde de Taliban je maternale oom en brachten hem naar het districtscentrum, waar ze hem sloegen. Door bemiddeling van de ouderlingen werd hij echter vrijgelaten en kon hij vertrekken, volgens je moeder is hij nu in Iran.

Ter ondersteuning van je verzoek legde je foto's neer van de taskara van je vader, je vaders werkbadge, je vader in uniform en met collega's, jij en je vader, de verwondingen van je maternale oom, jij en je vrienden die cricket spelen, jij bij een verlaten tank achter het districtshuis, je Belgische schooldocumenten en documenten van je werkgevers uit België. Na je persoonlijk onderhoud stuurde je advocaat nog twee foto's door van je vader met een collega-soldaat.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat je doorheen je verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst leg je zelfs geen begin van bewijs voor van je identiteit: je verklaart namelijk dat je nooit een taskara of een paspoort had (CGVS p. 7). Dat leidt er echter wel toe dat je je identiteit helemaal niet kunt staven. Daar je je identiteit niet ontegensprekelijk kunt aantonen, kun je ook niet aantonen dat de overige door jou neergelegde documenten over jou zouden handelen.

Uit de beschikbare informatie (https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2022>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. Je haalt aan dat je vader ontvoerd werd (CGVS, p. 20).

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je dat de Taliban je zal vervolgen omdat je vader voor het leger werkte. Je slaagde er echter niet in deze vrees aannemelijk te maken, dit omwille van onderstaande redenen.

Wat jouw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Je haalt echter geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat je een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken.

Ten eerste weet je je verklaringen als zou de Taliban je willen doden niet aannemelijk te maken. Je verklaart namelijk dat ze je op een ochtend beschoten terwijl je onderweg was naar de madrassa (CGVS p. 12). Ten eerste weet je niet aannemelijk te maken dat de Taliban je dan pas plots zou aanvallen. Je verklaart namelijk dat je mededorpelingen je al vanaf dat je negen of tien jaar oud was lastigvielen en je de zoon van een ongelovige noemden door het werk van je vader (CGVS 12; 15). Daarnaast verklaar je dat je vader je al waarschuwde dat de Taliban je zou kunnen doden door zijn job toen je naar de madrassa begon te gaan (CGVS p. 14), dus toen je acht jaar oud was (CGVS p. 9). Je verklaart op navraag inderdaad dat dat betekent dat de Taliban al minstens acht jaar voor je vertrek op de hoogte was van het werk van je vader (CGVS p. 15). Desondanks verklaar je dat er in die acht jaar dat de Taliban en de mensen in je omgeving op de hoogte waren van je vaders job, gebeurde er in die tijd helemaal niets, je eerste contact met de Taliban waren de incidenten net voor je vertrek (CGVS p. 15). Je verklaart weliswaar dat je van je vader enkel naar de madrassa mocht gaan en niet veel anders mocht doen (CGVS p. 14), maar dat komt niet overeen met je andere verklaringen. Hoewel je verklaart dat er in Amla Talibs rondliepen (CGVS p. 14), ging je daar wel vaak cricket spelen, ver van je huis (CGVS p. 5). Daarnaast bezocht je ook acht jaar lang een madrassa waar de qari preekte dat jihad verplicht was tegen de ongelovigen (CGVS p. 16). Je zegt echter ook dat hij niets wist over de job van je vader (CGVS p. 16). Dat is echter niet geloofwaardig: je werd al jarenlang gepest door je dorpelingen omdat je vader ongelovig zou zijn en je dorpelingen stuurden hun kinderen naar dezelfde madrassa (CGVS p. 16). De Taliban had dus al jarenlang zowel het motief als de mogelijkheid om je aan te vallen op meerdere plaatsen. Het is dus erg onlogisch dat ze dit pas net voor je vertrek zouden doen.

Ten tweede weet je je verklaringen over de methode van de Taliban om je aan te vallen niet aannemelijk te maken. Je bezocht namelijk al acht jaar lang een madrassa, geleid door een qari die duidelijk niet overheidsgezind was en je speelde vaak cricket in Amla, zoals supra reeds besproken. Daarnaast verklaar je dat de Taliban 's nachts opdook bij je thuis (CGVS p. 12), dus ze wisten duidelijk waar je woonde. In plaats van je te onderscheppen op een van deze logische plaatsen, verklaar je echter dat de Taliban je van ver weg beschoot terwijl je tussen de maïsvelden, waartussen je makkelijk kon verdwijnen, naar de madrassa wandelde (CGVS p. 16-17). Dit is dus volstrekt onlogisch.

Ten derde weet je je verklaringen tout court niet aannemelijk te maken als zou de Taliban op zoek zijn naar jou. De Taliban beschoot je op vier of vijf minuten wandelen van je huis verwijderd (CGVS p. 17). Jij deed er na de beschieting weliswaar tien minuten over omdat je door het maïs moest lopen (CGVS p. 17), maar kwam toch om half negen 's ochtends thuis aan (CGVS p. 18). De Taliban arriveerde echter pas

laat in de avond bij je huis, nadat je vader 's avonds thuis was gekomen en jullie naar bed waren gegaan (CGVS p. 17-18). Dat ze daar toen aankwamen, bewijst dat ze op de hoogte waren van de locatie van je huis. Het is dus wel erg bizar dat de Taliban je beschoot op vijf minuten wandelen van je huis en pas meer dan twaalf uur later kwam aankloppen (CGVS p. 18). Dat komt niet echt overeen met een uitgebreide zoektocht. Na confrontatie reageer je dat je dat niet weet (CGVS p. 18). Ook nadat ze bij je thuis waren geweest en je vader hadden verwond, kwamen ze niet terug om jou aan te vallen of op te halen. Ze deden dat niet in de twee dagen nadat ze je vader hadden neergeschoten, hoewel je je gewoon in het huis naast het jouwe bevond, bij je maternale oom (CGVS p. 19). Ook toen je vertrokken was, kwamen ze niet onmiddellijk terug, je verklaart zelfs dat ze pas na de val van de regering terugkwamen, toen je al enkele maanden in België was en dus bijna een jaar na je vertrek (CGVS p. 19-20). Ook dat klinkt dus niet alsof ze dringend op zoek waren naar jou en komt dus helemaal niet overeen met de bruuske manier waarop ze je beschoten.

Samen leiden deze elementen ertoe dat je niet aannemelijk weet te maken dat de Taliban jou wilde doden of zelfs maar naar je op zoek was. Aangezien dit de totaliteit van je vrees uitmaakt, zet dat de geloofwaardigheid van die vrees volledig op losse schroeven.

Ten tweede weet je je verklaringen over het gedrag van je vader niet aannemelijk te maken. Ten eerste: toen je vader thuiskwam en je hem vertelde dat je beschoten was door de Taliban, verklaar je dat hij zei dat je rustig moest worden en dat hij 's ochtends zou rondvragen over wat er gebeurd was. Vervolgens ging hij slapen (CGVS p. 18). Dat is een wel erg rustige reactie voor een vader op het nieuws dat zijn zoon op vijf minuten van zijn huis werd beschoten, dus dat is niet geloofwaardig.

Ten tweede verklaar je dat je vader nadat hij zelf beschoten werd en met schotwonden in zijn benen afgevoerd moest worden naar het ziekenhuis, nog steeds terugkeerde naar jullie huis. Je verklaart namelijk dat hij, als hij verlof had, terugkeerde en samen met je moeder in datzelfde huis woonde waar hij neergeschoten was (CGVS p. 19-20). Ook dat is volstrekt ongeloofwaardig gedrag. Na confrontatie reageer je dat hij niet vaak meer naar huis kwam, maar slechts af en toe (CGVS p. 20). Dat maakt deze verklaringen echter geenszins geloofwaardiger, want dat betekent dat hij zich dus wel bewust was van een vorm van gevaar, maar er alsnog voor koos om naar datzelfde huis terug te keren.

Samen zorgt dat ervoor dat je je verklaringen over het gedrag van je vader volstrekt niet geloofwaardig weet te maken, wat de geloofwaardigheid van je verklaringen verder ondermijnt.

Ten derde zijn je verklaringen over de foto's van de verwondingen van je maternale oom erg opvallend. Je verklaart namelijk dat de vrouw van je maternale oom je de foto's stuurde waarop zijn verwondingen te zien zijn omdat die op zijn telefoon stonden, die hij thuis achterliet toen hij naar Iran vluchtte (CGVS p. 21). Dit zou dus betekenen dat je oom gemarteld werd door de Taliban en na zijn vrijlating nog foto's trok van de verwondingen voor hij het land halsoverkop verliet, waarbij hij de gsm waar die foto's opstonden thuis achterliet. Dat is wel erg opvallend. Je haalt bijgevolg geen geloofwaardige elementen aan waaruit zou blijken dat jouw in Afghanistan achtergebleven familieleden zouden worden vervolgd. Je toont niet aan dat jij in geval van terugkeer wel problemen zou hebben om deze reden.

Ten vierde stel je dat je verwesterd bent. In het bijzonder zeg je ten eerste dat je je gebeden niet meer goed kent (CGVS p. 8). Je geeft echter ook wel aan dat je acht jaar naar de madrassa ging en de Koran volledig kan lezen in het Arabisch (CGVS p. 8-9). Bovendien leefde je tot je zestiende in Afghanistan en verklaar je dat je daar vijf keer per dag bad (CGVS p. 22). Niet alleen is het dus weinig waarschijnlijk dat je deze gebeden volledig vergeten zou zijn, bovendien zouden deze ook snel terug geleerd kunnen worden. Ook verklaar je dat je nog steeds de islam aanhangt en dat je soms wel nog bidt (CGVS p. 8).

Ten tweede haal je ook je levensstijl aan. Je verklaart dat je niet meer denkt dat God iemand nooit meer vergeeft na contact met alcohol, dat je een Belgische vriendin hebt gemaakt op school en met meisjes praat en dat je haarstijl en kleren niet normaal zijn in Afghanistan. Je denkt ook dat je zussen recht hebben op onderwijs (CGVS p. 22). In dit verband moet er op gewezen worden dat de in Afghanistan aanwezige beperkingen, zoals bijvoorbeeld kledij en sociale omgang, gebaseerd zijn op de heersende culturele normen en waarden en algemene in Afghanistan geldende regels betreffen. Je toont op geen enkele manier aan dat je ideeën over alcohol, met meisjes praten, je haarstijl en je kleren deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor je identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van je politieke of religieuze overtuiging. Je bent er niet in geslaagd aan te tonen dat je dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer

zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en je leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen.

Evenmin toon je met je betoog aan dat je uiterlijk dusdanig opvallend en onveranderlijk is dat je bij terugkeer naar Afghanistan hierdoor een doelwit zal vormen voor de maatschappij, de taliban of andere gewapende groeperingen.

Ten slotte is het maar weinig aannemelijk dat je je vertrek uit Afghanistan op dergelijke zeer korte tijd kon organiseren. Het is maar erg weinig waarschijnlijk dat jij en je familieleden er op minder dan twee dagen (CGVS p. 19) in zouden slagen een smokkelaar te vinden, de nodige fondsen te verzamelen en de praktische voorbereiding van je vertrek te regelen.

Wat betreft de opmerkingen van je advocaat over de notities van het persoonlijk onderhoud in de zin van artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet, kan aangestipt worden dat geen van de specifieke opmerkingen over voorgehouden fouten in de notities van het persoonlijk onderhoud zaken betroffen pertinent voor de bovenstaande beslissing.

Uit dit alles blijkt dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je je land van oorsprong hebt verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten

werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan**:

Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15

augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Wat deze persoonlijke omstandigheden betreft, moet in herinnering gebracht worden dat in jouw regio het willekeurig geweld op een dusdanig laag niveau voorkomt dat er in het algemeen geen reëel risico voor burgers bestaat en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is alvorens te kunnen besluiten dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Wanneer uit de beschikbare informatie duidelijk naar voren komt dat de schaal van het willekeurig geweld in een bepaalde regio dermate laag is dat er in het algemeen geen reëel risico bestaat voor burgers om

getroffen te worden door willekeurig geweld, volstaat de vaststelling dat er persoonlijke omstandigheden zijn niet zonder meer om aanleiding te geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Een verzoeker dient derhalve een hoger niveau van individuele elementen aan te brengen teneinde tot het bestaan van een reëel risico te kunnen besluiten. Dit hogere niveau van persoonlijke omstandigheden teneinde te kunnen besluiten tot een reëel risico wordt door jou niet aangebracht.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontczgd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd

dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De documenten die je neerlegde ter staving van je relaas zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. De documenten en foto's van je vader ondersteunen enkel zijn werk bij de 02-unit, die in het kader van deze beslissing niet in twijfel wordt getrokken. Jouw foto's ondersteunen enkel dat je in de buurt van Amla woonde, wat ook niet in twijfel wordt getrokken in het kader van deze beslissing. De foto's van de verwondingen van je oom werden supra reeds behandeld. Daaraan dient nog te worden toegevoegd dat aan dergelijke privéfoto's en video's geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Bovendien heeft het CGVS geen enkel zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze werden (op)genomen. Ook dient te worden toegevoegd dat je je identiteit helemaal niet kunt staven. Daar je je identiteit niet ontegensprekelijk kunt aantonen, kun je ook niet aantonen dat de overige door jou neergelegde documenten over jou zouden handelen. Documenten hebben hoe dan ook enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zich vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een, in onderhevig geval, ongeloofwaardig relaas te herstellen. Verder dient er ook nog te worden gewezen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten, wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt. Afghaanse documenten hebben dan ook sowieso een zeer beperkte bewijswaarde.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel. Hij voegt toe dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij betoogt dat het misplaatst is te stellen dat hij wegens een gebrek aan identiteitsdocumenten niet zou kunnen aantonen dat de documenten op hem betrekking hebben. Hij wijst erop dat de authenticiteit van de taskara en de werkbadge niet betwist worden en dat zijn vader zowel in legeruniform als vergezeld van een buitenlandse soldaat-collega op de foto's staat afgebeeld. Het wordt volgens hem niet betwist dat de man, afgebeeld op die foto's, werkzaam was voor de 02-unit van het Afghaanse nationale leger. Hij legt uit dat hij niet over de taskara en werkbadge van die man zou beschikken indien het niet echt zijn vader zou zijn. De motieven waarbij zijn betrokkenheid met de door hem voorgelegde documenten wordt betwist, is volgens hem niet correct.

M.b.t. zijn verklaringen, dat zijn vader werkzaam was bij het ANSF, wijst hij erop dat hij wel degelijk heeft aangehaald dat niet alleen zijn vader door de taliban werd ontvoerd na de val van de regering, maar ook zijn maternale oom, die niets te maken had met de activiteiten van zijn vader en evenmin een rechtsreeks familielid was. Aangezien de taliban wraak wilden nemen op zijn oom, die een volledig buitenstaander was, lijkt het niet meer dan logisch dat zij ook wraak willen nemen op hemzelf. Nu hij ook beschoten werd, blijkt hij een nog groter risico te lopen.

Er kunnen volgens hem verschillende redenen zijn waarom de taliban hem pas hebben aangevallen net voor zijn vertrek. Het is volgens hem mogelijk dat de taliban voorheen niet de mogelijkheid hadden en bovendien was verzoeker nog heel jong en wilden de taliban pas toeslaan wanneer hij een bepaalde ouderdom had. Ook is het mogelijk dat de taliban zijn vader in de val wilden lokken door hem aan te vallen. Bovendien kan het van hem niet verwacht worden op de hoogte te zijn van de strategie van de taliban. Hij wijst er nog op dat hij steeds gedetailleerde en gelijklopende verklaringen heeft afgelegd.

M.b.t. het gedrag van zijn vader, verwijt hij de commissaris-generaal dit vanuit een westers standpunt te hebben bekeken en eraan voorbij te zijn gegaan dat er al decennia lang een oorlog heerst in Afghanistan, waarbij beschietingen schering en inslag zijn. Bovendien was zijn vader werkzaam voor het Afghaanse leger en had hij dus al heel wat ervaring. Voorts had zijn vader geen andere keuze dan terug naar huis te keren, nu zijn gezin daar woonachtig was. Omdat zij geen andere familie hebben, konden zij zich niet elders gaan vestigen. Hij benadrukt dat zijn verklaringen beoordeeld dienen te worden vanuit de Afghaanse context.

Het is voor hem niet duidelijk wat de commissaris-generaal bedoelt met de beoordeling dat zijn verklaringen opvallend zijn aangaande de foto's van de verwondingen van zijn oom. Hij wijst erop dat het wel degelijk plausibel is dat zijn oom foto's heeft gemaakt van zijn verwondingen toen hij thuiskwam na zijn arrestatie door de taliban, teneinde de martelingen door de taliban te kunnen bewijzen, voor het geval hij daar ooit naar gevraagd zou worden. Het nemen van deze foto's neemt immers nog geen minuut in beslag, zodat zijn oom zonder problemen nog steeds halsoverkop kon vertrekken. Hij liet zijn gsm thuis achter omdat dit het enige telefoontoestel was dat ze hadden.

Hij vervolgt dat er geen rekening gehouden werd met zijn opmerking dat hij al lange tijd Afghanistan verlaten heeft, hij al meer dan anderhalf jaar in België verblijft en verwesterd is. Hij herhaalt dat hij zijn gebeden niet goed meer kent, hij een Belgische vriendin heeft en dat hij zijn zienswijze over alcohol en het naar school gaan van meisjes, volledig heeft veranderd, waardoor hij zich in een uitermate kwetsbare positie bevindt in de Afghaanse context. Verzoeker verwijst vervolgens naar landeninformatie en naar een arrest van de Raad van 15 januari 2015 en concludeert dat deze dateren van voor de machtsovername door de taliban, zodat met dergelijke vaststellingen eens te meer rekening gehouden dient te worden nu de taliban het volledige land in handen heeft en alles wat ook maar enigszins westers is, met harde hand aanpakken. Aangezien de machtsovername door de taliban in augustus 2021 een element is waar geen twijfel kan over bestaan en dit een eventuele nood aan internationale bescherming kan rechtvaardigen, diende de commissaris-generaal zijn vrees op zorgvuldige wijze te toetsen, wat volgens hem niet gebeurd is.

Waar de commissaris-generaal oordeelt dat het weinig aannemelijk is dat hij zijn vertrek uit Afghanistan op dergelijke korte tijd kon organiseren, stipt hij aan dat zijn vader al jaren werkzaam was bij het Afghaanse leger en hierdoor veel connecties had, waardoor zijn vertrek snel kon worden geregeld.

M.b.t. de actuele veiligheidssituatie wijst verzoeker erop dat de situatie in Afghanistan op heden nog zeer onstabiel is en deze veranderingen in de conflictdynamiek zeer recent zijn. Hij meent dat de commissaris-generaal geenszins heeft aangetoond dat dit een blijvende situatie betreft. Uit de EUAA *Country Guidance : Afghanistan* van april 2022 en COI *Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie* van 5 mei 2022 blijkt volgens hem dat, ondanks de daling in het algehele niveau van het conflict, er zich nog steeds veiligheidsincidenten voordoen, maar dat de dynamiek en de aard van het geweld veranderd is. De *de facto* autoriteiten in Afghanistan staan op het vlak van veiligheid voor verschillende uitdagingen, waaronder aanvallen van verzetsgroepen en *Islamic State Khorasan Province* (ISKP), alsook interne spanningen binnen hun eigen rangen. Ook zijn er meldingen van spanningen en incidenten in de grensgebieden met buurlanden Iran, Pakistan, Tajikistan en Turkmenistan. Hij vervolgt dat er daarnaast ook rekening dient te worden gehouden met regionale verschillen, waaruit blijkt dat de meeste gevallen van geweld tegen burgers werden geregistreerd in de provincies Kabul en Nangarhar, waaruit hij afkomstig is. Hij besluit dat er in Afghanistan een situatie van willekeurig geweld bestaat, waar de mate van geweld dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Tenslotte wenst verzoeker te benadrukken dat, in tegenstelling tot de bewering van het CGVS, de precare socio-economische en humanitaire situatie wel degelijk het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Samengevat, kampt Afghanistan volgens hem met verschillende crisissen tegelijkertijd met de taliban als gemeenschappelijke deler. Bijgevolg is hij de mening toegedaan dat hem minstens de subsidiaire bescherming dient te worden verleend gezien hij bij een terugkeer naar Afghanistan het risico loopt op onmenselijke of vernederende behandelingen omwille van de huidige aanhoudende humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan.

3. Nieuwe stukken

3.1. Op 20 april 2023 maakt de commissaris-generaal een aanvullende nota over op grond van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- EUAA *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023;
- EUAA *Afghanistan Security Situation*, augustus 2022;
- COI *Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie*, 5 mei 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022.

3.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij hij volgende nieuwe stukken voegt:

- Getuigenverklaring T.S. begeleidster school van 24/4/2023 – schakelklas;
- Getuigenverklaring C.B., CVO voor Nederlands van 25/4/2023;

- Certificaten Nederlands.

Verzoeker zet verder nog uiteen dat hij in het weekend als studentenjob in een pizzeria werkt, waar hij allerlei klusjes doet en in aanraking komt met alcohol en varkensvlees.

4. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.3.1. Het asiel- en vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd te zullen worden door de taliban omdat zijn vader voor de Amerikanen heeft gewerkt.

4.3.2. De commissaris-generaal weigert verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen en baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

- i) Verzoeker kan zijn identiteit niet ontegensprekelijk aantonen, waardoor hij evenmin kan aantonen dat de neergelegde documenten over hem handelen.
- ii) Het loutere feit dat verzoeker een familielid is van een vroeger lid van het ANSF, is onvoldoende om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken.
- iii) Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de taliban hem wilden doden omdat (a) hij niet aannemelijk maakt dat de taliban hem plots wilden aanvallen, terwijl de taliban reeds minstens acht jaar voor zijn vertrek op de hoogte waren van de werkzaamheden van zijn vader en er desalniettemin in die periode van acht jaar helemaal niets gebeurd is; (b) de verklaringen over de methode van de taliban om hem aan te vallen zijn niet aannemelijk nu de taliban hem konden onderscheppen op voor de hand liggende plaatsen daar hij al acht jaar lang naar een madrassa ging, hij vaak cricket speelde in Amla en de taliban 's nachts opdoken bij zijn thuis in de plaats van hem te beschieten tussen de maïsvelden, waartussen hij makkelijk kon verdwijnen; (c) verzoekers verklaring, dat ze dringend op zoek waren naar hem, niet overeenkomt met de bruuske manier waarop ze hem hebben beschoten.
- iv) Verzoeker maakt het gedrag van zijn vader niet aannemelijk waar hij verklaart dat (a) zijn vader erg rustig reageerde op het nieuws dat zijn zoon op vijf minuten van zijn huis werd beschoten; (b) zijn vader, hoewel hij zich bewust was van een vorm van gevaar, alsnog ervoor koos om naar hetzelfde huis terug te keren nadat hij zelf werd beschoten en afgevoerd moest worden naar het ziekenhuis.
- v) Verzoekers verklaringen over de foto's van de verwondingen van zijn maternale oom zijn erg opvallend nu het opmerkelijk is dat zijn oom, nadat hij gemarteld werd door de taliban, nog foto's zou trekken van zijn verwondingen vooraleer het land halsoverkop te verlaten (b) om dan vervolgens diezelfde foto's thuis achter te laten.
- vi) Verzoeker toont niet aan dat hij dermate verwesterd is of een levensstijl heeft aangenomen waardoor hij een risico op vervolging riskeert bij terugkeer naar Afghanistan nu (a) hij acht jaar naar de madrassa is gegaan en de Koran volledig kan lezen in het Arabisch; (b) tot zijn zestiende in Afghanistan heeft gewoond en daar vijf keer per dag bad; (c) hij nog steeds de islam aanhangt en hij soms nog bidt; (d) verzoeker op geen enkele manier aantoont dat zijn ideeën over alcohol, met meisjes praten, haarstijl en kleren deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft verzoeker aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van zijn politieke of religieuze overtuiging.
- vii) Het is maar weinig aannemelijk dat hij zijn vertrek uit Afghanistan op dergelijke zeer korte tijd kon organiseren.

4.3.3. Waar verzoeker zijn vrees koppelt aan de werkzaamheden van zijn vader voor het ANSF, merkt de Raad vooreerst op dat verzoeker ter staving van dit profiel zowel een taskara (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 1) als een werkbadge van zijn vermeende vader (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, stuk 2) neerlegt.

De Raad kan de commissaris-generaal enigszins volgen waar de commissaris-generaal oordeelt dat voormelde documenten niet voldoende zijn om vast te stellen dat de persoon, vermeld op die taskara en werkbadge, ook effectief verzoekers vader betreft. Immers, verzoeker legt geen documenten voor die de verwantschapsband met die persoon, waarvan hij voorhoudt dat het zijn vader is, aantonen en is hij evenmin in het bezit van enige identiteitsdocumenten die op zijn eigen persoon betrekking hebben. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat de protection officer verzoeker er op had gewezen dat het op basis van de door hem voorgelegde documenten moeilijk is om te weten of die persoon effectief zijn vader is of niet (NPO, p. 14). De Raad dient echter vast te stellen dat de documenten niet als geïsoleerde elementen mogen worden beschouwd, maar zij deel uitmaken van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling waarbij de Raad alle elementen die beschikbaar zijn in het rechtsplegingsdossier betreft, zoals de verklaringen en de feitelijke informatie die verzoeker voorlegt over voormelde elementen. Deze moeten worden gezien in hun onderlinge samenhang maar ook in het licht van verzoekers individuele situatie en persoonlijke omstandigheden.

4.3.4. Tijdens het persoonlijk onderhoud wordt verzoeker uitgebreid bevraagd over het voorgehouden profiel van zijn (vermeende) vader en over zijn werkzaamheden bij het ANSF (NPO, p. 12-15). Verzoeker verklaarde dat zijn vader chauffeur was, reed met rangers en vaak op missie ging (NPO, p. 9). Gevraagd om nog meer te vertellen over de werkzaamheden van zijn vader, verklaarde verzoeker dat hij werkte voor de Amerikanen en hij ging werken waar de overheid niet heen kon. Hij voegde toe dat ze soms informatie kregen van de Amerikanen om op missie te gaan (NPO, p. 12). Verzoeker lichtte toe dat zijn vader de rang van soldaat had en dit werk reeds deed voordat hij geboren was. Hij verklaarde verder dat hij altijd voor dezelfde unit 02 werkte, maar dat na een tijdje zijn positie was veranderd en hij verantwoordelijk werd voor de keuken, wat ongeveer gebeurde vijf jaar voor zijn vertrek (NPO, p. 13). Verder verklaarde verzoeker dat zijn vader hem niets vertelde over de gevechten met de taliban, hij geen collega's kent en dat de taliban reeds acht jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan op de hoogte waren van de werkzaamheden van zijn vader (NPO, p. 15).

Blijkens de bestreden beslissing worden de verklaringen van verzoeker omtrent de werkzaamheden van zijn vader niet ongeloofwaardig bevonden. Immers, gaat de commissaris-generaal, na te hebben vastgesteld dat verzoeker geen begin van bewijs van zijn identiteit neerlegt, over tot de conclusie dat het loutere feit dat hij een familielid is van een vroeger lid van het ANSF, onvoldoende is om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken.

Het geheel aan verzoekers verklaringen en documenten in acht genomen, bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, oordeelt de Raad dat verzoeker een oprechte inspanning heeft geleverd om de tewerkstelling van zijn vader te staven, dat zijn verklaringen in deze samenhangend en aannemelijk zijn en dat de voorgelegde documenten, hoewel er geen bewijs van verwantschap voorligt, wel degelijk zijn verklaringen over de tewerkstelling van zijn vader op voldoende wijze ondersteunen. Minstens zijn er geen argumenten voorhanden die het tegendeel doen besluiten, zoals overigens evenmin blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing. Niettegenstaande het gegeven dat er nog een aantal onduidelijkheden zijn, waar verzoeker geen details kon geven over de gevechten waaraan zijn vader had deelgenomen en over diens collega's (zie *supra*), is de Raad van oordeel dat verzoeker, het geheel van al zijn verklaringen in acht genomen, voldoet aan de voorwaarden die krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet zijn vereist opdat hem het voordeel van de twijfel kan worden gegund betreffende het profiel van zijn vader en zijn tewerkstelling bij ANSF bij de unit 02 voor de Amerikanen.

4.3.5. De volgende vraag die zich stelt is of er in hoofde van verzoeker, door zijn hoedanigheid van zoon van een persoon die tewerkgesteld is geweest voor de Amerikanen, bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging bestaat. Hierbij komt het de bevoegde overheid toe om het risico op vervolging te beoordelen dat voortvloeit uit de elementen waarover geen twijfel bestaat en vervolgens een toekomstgerichte beoordeling te maken van de vrees voor vervolging bij terugkeer naar Afghanistan.

Het gegeven dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in het verleden problemen kende met de taliban, hij niet aannemelijk maakt dat hij voor zijn vertrek werd gezocht, hij zijn verklaringen over het gedrag van zijn vader niet aannemelijk maakt en zijn verklaringen over de foto's van zijn maternale oom opvallend zijn, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, neemt niet weg dat verzoeker Afghanistan verlaten heeft begin 2021 en dat in augustus 2021 de machtsovername door de taliban plaatsvond, hetgeen onmiskenbaar een nieuw feit is. Er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de machtsovername door de taliban leidt tot een nieuwe (machts)dynamiek, niet alleen op nationaal niveau maar ook op lokaal niveau. Verzoekers vervolgingsvrees moet dan ook worden beoordeeld vanuit deze nieuwe (machts)dynamiek. Bijgevolg kan niet worden uitgesloten dat waar verzoeker niet aannemelijk maakt in het verleden te zijn vervolgd door de taliban, er heden in het licht van de nieuwe situatie in Afghanistan wel een gegronde vrees voor vervolging in zijn hoofde kan worden aangenomen.

In casu meent de commissaris-generaal dat verzoeker niet aantoont dat hij door de taliban zou worden geviséerd louter omwille van zijn profiel als familielid van een persoon die tot de ANSF behoorden: "Wat jouw situatie betreft, kan vooreerst worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Je haalt echter geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat je een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming in jouw hoofde aannemelijk te maken." Hij verwijst hierbij naar de weblinks van *Country Guidance Afghanistan* van 2022, de *EUAA COI Query Response Afghanistan* van oktober 2022 en van het *COI Report Afghanistan Targeting of Individuals*.

Evenwel, na inachtneming en afweging van alle beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan de Raad zich niet achter deze risicoanalyse scharen.

In de EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”* van januari 2023 (p. 58-59) leest de Raad dat individuen die hebben gewerkt voor, geassocieerd worden met of die worden beschouwd als ondersteunend aan de buitenlandse troepen die aanwezig waren in Afghanistan, een risicoprofiel hebben en slachtoffer kunnen zijn van vervolging, zowel door de taliban als door ISKP en andere gewapende groeperingen. Dit profiel omvat individuen zoals tolken, veiligheidsagenten en bewakers, civiele aannemers, systeembeheerders en logistiek personeel. De Guidance maakt geen onderscheid naargelang een hoog of laag profiel, naargelang de duur van de tewerkstelling of naargelang de intensiteit van het contact met buitenlanders en buitenlandse troepen. Integendeel, de omvang (“scope”) van dit risicoprofiel is zeer ruim opgevat en omvat zoals vermeld ook logistiek personeel, zoals *in casu* verzoekers vaders tewerkstelling als “chauffeur” en later als “keukenhulp”.

In de rapporten van de EUAA inzake *“Targeting of individuals”* en *“Security situation”* van augustus 2022, leest de Raad dat gedurende het vroegere conflict tussen de taliban en de voormalige Afghaanse overheid, personeel dat (samen)werkte voor/met buitenlandse troepen een prioritair doelwit was van de taliban. Artikel 11 van de gedragscode van de taliban (Layeha) beveelt de executie van individuen die werken voor buitenlandse ongelovigen (Kofaar), zoals aannemers, daar deze verantwoordelijk werden geacht voor het doden van Afghaanse burgers. Ook individuen die algemene onderhoudswerken uitvoerden voor buitenlandse troepen werden gevisieerd, hoewel niet systematisch.

Na hun machtsovername hebben de taliban een algemene amnestie afgekondigd voor allen die tegen hen hadden gevochten. Niettemin blijkt dat deze amnestie niet structureel wordt afgedwongen noch volledig gerespecteerd door de taliban. Vergeldingsacties tegen individuen onder dit profiel hebben nog steeds plaats in de vorm van arbitraire executies, detentie, foltering, verdwijningen en mishandeling van personen gelieerd of geassocieerd met buitenlandse troepen. Systematische huiszoekingen vonden plaats en zwarte lijsten werden opgesteld.

De taliban hebben de capaciteit om doelwitten te identificeren. Uit de landeninformatie blijkt dat zij inspanningen ondernamen om individuen onder dit profiel op te sporen via lokale informanten, het gebruik van bestaande databanken en intimidatie (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 56 e.v., 63-65, 74-77, EUAA *“Afghanistan Security situation”*, augustus 2022, p. 32).

Volgens de bijgebrachte landeninformatie kunnen Afghaanse burgers zich vrij verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar kan het gevaarlijk zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto’s van voormalige medewerkers (EUAA *“Key socio-economic indicators in Afghanistan”*, augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de-facto*-taliban-autoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 32).

De Raad wijst er nog op dat voormelde recente rapporten van EUAA erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban worden geconfronteerd met verschillende beperkingen en uitdagingen in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Uit het geheel van de hierboven aangehaalde en meest recente landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt niet dat voor personen die hebben gewerkt voor, geassocieerd worden met of die worden beschouwd als ondersteunend aan de buitenlandse troepen die aanwezig waren in Afghanistan, eenduidig kan worden gesteld dat bepaalde functies of bepaalde posities meer gevaar zouden lopen dan andere functies of posities. Eerder volgt uit de landeninformatie dat personen die hebben gewerkt voor, geassocieerd worden met of die worden beschouwd als ondersteunend aan de buitenlandse troepen die in Afghanistan aanwezig waren, een risico lopen in alle delen van Afghanistan en dat het gevaar hen allen kan treffen ongeacht hun profiel, positie, functie of andere hoedanigheid. De meest recente landeninformatie bevestigt aldus dat de omvang van dit risicoprofiel ruim opgevat moet blijven. Er zijn geen doorslaggevende aanwijzingen dat er een onderscheid moet worden gemaakt

naargelang een hoog of laag profiel, de duur van de tewerkstelling of de intensiteit van het contact met buitenlandse troepen.

Gelet op de gegevens die blijken uit de meest recente landeninformatie alsook de gekende beperkingen inzake informatievergaring mede in acht genomen, besluit de Raad dat voor personen die hebben gewerkt voor, geassocieerd worden met of die worden beschouwd als ondersteunend aan de buitenlandse troepen die in Afghanistan aanwezig waren, een gegronde vrees voor vervolging in het algemeen onderbouwd zou zijn.

Verder leest de Raad in de meest recente landeninformatie dat ook familielieden van voormelde profielen een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben en dat familieleden van personen die gewerkt hebben voor buitenlandse troepen ook blootgesteld worden aan bedreigingen. De Raad ziet geen zwaarwichtige redenen om in verzoekers geval hierover anders te oordelen. Het komt de Raad niet onwaarschijnlijk over dat verzoeker, gelet op wat hierboven wordt uiteen gezet dat hij omwille van de tewerkstelling van zijn vader voor de Amerikanen, wordt gezien als iemand die geassocieerd wordt met dan wel wordt beschouwd als ondersteunend aan de buitenlandse troepen die in Afghanistan aanwezig waren. Dit geldt des te meer rekening houdend met wat verder *infra* onder punt 4.3.8. wordt uiteengezet.

4.3.6. Verzoekers verklaringen zijn coherent en plausibel, worden niet ontkracht door de landeninformatie die in het dossier aanwezig is, noch door de stukken die in het kader van zijn beschermingsverzoek worden neergelegd, zodat hem *in casu* het voordeel van de twijfel wordt verleend. De Raad acht de overwegingen van de bestreden beslissing onvoldoende om een weigeringsbeslissing te schragen.

4.3.7. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker afkomstig is uit de provincie Nangarhar. Uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Nangarhar de vierde meest door geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies, voornamelijk in het kader van de strijd tussen de taliban en ISKP (COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022, p. 5).

4.3.8. Bijkomend dient te worden vastgesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift uiteenzet dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan wegens zijn verblijf in België en zijn verwestering. Hij stipt aan dat hij al lange tijd Afghanistan verlaten heeft, hij al meer dan anderhalf jaar in België verblijft en verwesterd is, hij zijn gebeden niet goed meer kent, hij een Belgische vriendin heeft en dat hij zijn zienswijze over alcohol en het naar school gaan van meisjes, volledig heeft veranderd, waardoor hij zich in een uitermate kwetsbare positie bevindt in de Afghaanse context.

4.3.8.1. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “Afghanistan Country Focus”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “Afghanistan security situation” augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, p. 45-48). Een internationale

analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “immorele inhoud” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe in concreto aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

4.3.8.2. *In casu* stelt de Raad vast dat verzoeker zich sinds januari 2021 in België en zich meer dan 2 jaar buiten Afghanistan bevindt. Hij heeft heden de leeftijd van zeventien jaar en verblijft inmiddels meer dan 1,5 jaar in België. Verzoekers leeftijd wordt niet betwist.

Verzoeker heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS aangegeven actief te zijn op sociale media. Hij gebruikt snapchat en tiktok voor entertainment (NPO, p. 3) en Whatsapp om te communiceren met zijn moeder (NPO, p. 6).

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft hij, nadat zijn voogd en raadsman melding maakten van zijn verwestering, uiteengezet dat zijn leven in België veranderd is, hij door zijn werk in contact komt met alcohol, hij een vriendin heeft en hij het normaal vindt dat hij hiermee in België kan rondlopen in tegenstelling tot in Afghanistan. Hij voegde ook nog toe dat hij dacht dat het normaal was dat zijn zussen in Afghanistan niet naar school mochten gaan maar dat hij hier vindt dat ze recht hebben op school. (NPO, p. 22). Verzoeker toont aldus aan zich ook bewust te zijn van zijn veranderde levenswijze in België.

Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarbij hij verschillende stukken voegt ter onderbouwing van zijn voorgehouden (gepercipieerde) verwestering.

In de getuigenverklaring van 24/4/2023 van T.S. leest de Raad dat verzoeker veel vorderingen maakt in de klas, ook al ontbreekt het hem aan perspectief. In de getuigenverklaring van C.B. van 25/4/2023 leest de Raad dat verzoeker zijn best doet om Nederlands te lezen en gemotiveerd is om een leven in België uit te bouwen. Uit de verschillende deelcertificaten blijkt dat verzoeker Nederlandse taallessen volgt. Ter terechtzitting lichten verzoeker, zijn voogd en raadsman nog toe dat verzoeker graag wenst verder te studeren, hij nog twijfelt tussen de opleiding “bakker” of “hotel” en hij in de week school loopt en in de weekends een studentenjob heeft in een pizzeria, waar hij verschillende taken uitvoert.

Hoewel een goede kennis van het Nederlands *an sich*, het hebben van een studentenjob en het volgen van een schoolopleiding niet aantoonen dat verzoeker zich de westerse waarden en normen eigen heeft gemaakt op dergelijke wijze dat deze fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit en dat niet

mag worden verwacht dat hij deze opgeeft, dient vastgesteld te worden dat verzoeker daarnaast getuigschriften neerlegt die onmiskenbaar aantonen dat hij, gelet op zijn jonge leeftijd waarop hij in België is binnengekomen, actief participeert aan de Belgische samenleving en daarbij noodzakelijkerwijze werd geconfronteerd met westerse waarden en normen. Zo stelt de Raad vast dat verzoeker opkijkt naar de oudere leerlingen en deze als broers beschouwt, hij vorderingen maakt en blijft maken ook al ontbeert het hem momenteel aan perspectief en hij beschouwd wordt als geïntegreerd door zijn leerkracht. Mede gelet op zijn minderjarigheid bij aankomst in België, heeft verzoeker een deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt.

Daargelaten de vraag of verzoeker daadwerkelijk verwesterd is en westerse waarden en normen volledig heeft geïnternaliseerd, geeft verzoeker door voormelde bewuste keuzes in zijn leven, blijk van een zekere openheid ten aanzien van westerse waarden en normen, die voor een Afghaanse jongen in de huidige strikt conservatieve en extreme patriarchale samenleving onder het taliban-regime zeer opvallend zijn en niet onopgemerkt zullen blijven in de Afghaanse gemeenschap.

Gelet op voorgaande en rekening houdend met zijn profiel als familielid van een persoon die werkzaam is geweest voor de Amerikanen, kan worden aangenomen dat verzoeker zijn keuzes alsook zijn gedragingen en kenmerken die daaruit voortvloeien, niet steeds zal kunnen verbergen wanneer hij bij terugkeer naar Afghanistan zou trachten traditionele gebruiken en normen terug in acht te nemen, die inmiddels onder het taliban-regime aanzienlijk werden verstrengd. Dit brengt het risico mee dat hij onder de aandacht van de taliban zal komen. Hierbij moet ook rekening gehouden worden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden zijn uitgevaardigd zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht en waaruit blijkt dat personen die als 'verwesterd' worden beschouwd, het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging daar de perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen, gelet op zijn jonge leeftijd bij vertrek uit Afghanistan en zijn minderjarigheid op heden, meent de Raad dat verzoeker zich in een kwetsbare positie bevindt waarbij niet kan worden uitgesloten dat hij niet steeds de nodige reflexen zal hebben om het "spel" te spelen.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met zijn profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegeschreven verwestering. De hierboven besproken objectieve landeninformatie wijst evenwel op "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

4.3.8.3. In acht genomen wat voorafgaat, met name verzoekers profiel, zijn jonge leeftijd en zijn individuele omstandigheden, cumulatief beoordeeld, zijn specifieke persoonlijke situatie gekoppeld aan de huidige Afghaanse context onder het talibanregime, alsook het beginsel van het belang van het kind indachtig en met inachtneming van de onduidelijkheid wat betreft de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan verlaten hebben, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen omwille van een (toegedichte) politieke overtuiging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat er voor hem in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden is daar *in casu* de taliban de actor van vervolging zijn en het hele Afghaanse grondgebied in handen hebben.

4.3.8.4. De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA *Country Guidance* 2023 (p. 147) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat zijn om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. De EUAA *Country Guidance* 2023 concludeert bovendien terecht dat momenteel een intern vestigingsalternatief in geen enkel deel van Afghanistan aan de orde is (p. 149).

4.4. Gelet op het voorgaande wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde schendingen en grieven, alsook de argumentatie van verweerder, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt erkend als vluchteling.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

I. FLORIO